

MAREA JUDECATĂ

Charles Spurgeon

Marea Judecată

MAREA JUDECATĂ

Charles H. Spurgeon

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Great Judgment*. Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org. Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library at www.chapellibrary.org

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTORI!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

MAREA
JUDECATĂ

Charles H. Spurgeon

Extras din Metropolitan Tabernacle Pulpit, Vol. 18, Nr. 1076. Predică rostită la 25 August 1872 la Metropolitan Tabernacle, Newington. Publicată în versiunea originală sub titlul *The Great Tribunal*.

Cuprins

1. Marea judecată	7
2. Cei judecați	13
3. Judecătorul	19
4. Regula judecății	23
5. Obiectul judecății	29
Note explicative	33

1

MAREA JUDECATĂ

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup.”

- 2 Corinteni 5:10

În această dimineață am predicat despre învierea din morți, și ar părea normal și în ordine să mergem înainte cu gândurile noastre în această seară la ceea ce va fi imediat după înviere, anume judecata generală - căci cei morți vor învia tocmai ca să fie judecați trupește. Învierea este lucrul care precedă imediat judecății. Nu este nevoie să vă dovedesc din Scriptură că va fi o judecată a tuturor oamenilor, căci Cuvântul lui Dumnezeu este plin de pasaje care dovedesc acest lucru.

Aveți unele dintre ele în Vechiul Testament. Îl vedeți pe David anticipând acel tribunal suprem în cartea Psalmilor (în special în Psalmii 49 și 50, 96 și următorii trei de după acesta), căci faptul că Domnul vine este sigur: El vine să judece pământul cu dreptate. La fel și Solomon ne spune cu toată seriozitatea și cu blândețe, atunci când îi avertizează pe tineri, spunându-le să se bucure de tinerețea lor cât există, dar să ia aminte că toate aceste lucruri vor fi aduse de Dumnezeu la judecată - căci Dumnezeu va judeca orice lucru, până și lucrurile cele

mai ascunse. În viziunile sale de noapte, Daniel Îl vede pe Fiul Omului venind pe norii cerului și stând alături de Cel Îmbătrânit de zile, apoi Îl vede suindu-Se pe tronul de judecată, iar popoarele sunt adunate înaintea Lui. Aceasta nu era o învățătură nouă pentru evrei; ea fusese primită și acceptată de ei ca fiind cea mai sigură realitate, anume că va veni o zi când Dumnezeu va judeca lumea după dreptate.

Noul Testament este foarte clar în această privință. Capitolul 25 din Matei conține expresii care nu pot fi mai clare și mai precise, și ele au venit de pe buzele Mântuitorului Însuși. El este Martorul credincios și nu poate să mintă. El spune că înaintea Lui vor fi adunate toate popoarele; și El îi va separa pe unii de alții, după cum păstorul separă oile de capre. Sunt și alte versete, chiar din abundență, ca și cel care ne stă acum înaintea ochilor, și care este suficient de clar cu privire la judecată. Am mai putea cita și pe cele din a doua epistolă către Tesaloniceni, primul capitol, de la versetul 7 la 10. Dar haideți să le citim: „și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacăra de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.”

Cartea Apocalipsa este foarte plastică în descrierea acelei judecăți generale a oamenilor. Deschideți la capitolul 20, și să citim versetele 11 și 12. Profetul din Patmos scria: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.”

Nu îmi permite timpul să vă ofer toate exemplele din Scriptură. În mod repetat, Duhul Sfânt, al Cărui cuvânt este adevărat, ne arată că va fi o judecată a celor vii și a celor morți.

În afara acestei dovezi directe, ar trebui să ne amintim că există un argument logic care ne spune că așa ar trebui să se petreacă lucrurile, și el provine din însăși realitatea că *Dumnezeu este drept* și că El este Stăpân peste oameni. În toate guvernele omenești trebuie să existe un tribunal. O țară nu poate fi condusă fără judecători, și, întrucât răul și păcatul din această lume sunt evidente, este logic să ne așteptăm că va veni o vreme când Dumnezeu va pune capăt istoriei lumii și când El va chema prizonierii înaintea Lui, iar cei vinovați își vor primi pedeapsa meritată.

Judecați voi înșivă: este situația de astăzi cea care ar trebui să rămână veșnic așa? Dacă da, ce dovadă ați putea aduce cu privire la împlinirea dreptății divine, cunoscând adevărul că cei mai buni dintre oameni sunt adesea în această lume printre cei mai săraci și mai suferinzi, în timp ce cei mai răi sunt cei care strâng bogății, îi asupresc pe ceilalți și primesc laudele mulțimilor? Cine sunt cei care stau acum în cele mai privilegiate poziții pe pământ? Nu sunt acei mari păcătoși care „dau din coate distrugând pe ceilalți ca să ajungă pe tron, și apoi închid ușa milei față de oameni”? Unde se află slujitorii lui Dumnezeu? Ei trăiesc în obscuritate, necunoscuți, și adesea plini de suferință. Nu stau ei ca și Iov, acoperiți cu cenușă, vrednici de milă și adeseori batjocoriți? Și unde sunt vrăjmașii lui Dumnezeu? Nu sunt ei cumva printre aceia care poartă haine subțiri și fine și se comportă zeflemitor la adresa altora zi de zi? Dacă nu ar exista viața de apoi, atunci bogății au parte de tot ce poate fi mai bun și egoiștii, care nu se tem de Dumnezeu, sunt, în final, cei mai înțelepți oameni și mai de laudat decât oricare alții.

Dar lucrurile nu pot să rămână așa. Până și bunul nostru simț se revoltă împotriva unui astfel de gând. Trebuie să existe o altă viață în care aceste lucruri anormale se vor corecta. „Dacă numai pentru viața

aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!” (1 Corinteni 15:19), scria apostolul. Cei mai buni dintre oameni au fost conduși prin cele mai dificile strâmtori ale persecuțiilor tocmai pentru motivul că erau slujitorii lui Dumnezeu. Cum ar putea spune ei atunci *finis coronat opus*, adică „sfârșitul aduce coroana”? Dreptatea însăși ar fi încălcată dacă acesta ar fi sfârșitul lor, fără speranță. Trebuie să existe o restaurare a celor care au suferit pe nedrept; și trebuie să existe o pedeapsă pentru cei răi și care i-au oprimat pe alții.

Și acest lucru nu poate fi afirmat doar dintr-un simț general al dreptății, ci dreptatea este un lucru care există în conștiința majorității oamenilor, dacă nu cumva în conștiința tuturor, toți fiind de acord cu această realitate. Așa cum spunea un vechi puritan cândva, „Dumnezeu deține o părticică din conștiința fiecărui om, și aceasta este arvuna judecății pe care o va face în final asupra omului – căci aproape toți oamenii se judecă pe sine, iar conștiințele lor deosebesc când un lucru este rău și când este bun. Și zic „aproape toți”, căci mi se pare că în această generație avem de-a face cu un soi de indivizi care și-au tocit atât de mult conștiințele, încât cea mai mică sclipire a lor pare să se fi pierdut, așa încât au ajuns să spună că un lucru amar este dulce și unul dulce este amar. Ei par să fie de acord cu minciuna, dar să nu poată distinge adevărul. Însă dacă ai lăsa conștiința liberă și n-ai astupa-o, ai vedea cum ea mărturisește faptul că există un Judecător al întregului pământ, care va face dreptate într-o zi.”

Aceasta este situația când conștiinței i se permite să acționeze liber. Oamenii preocupați de munca lor sau antrenați de plăcerile lor își reduc adesea conștiințele la tăcere. Ei au redus-o la tăcere pe Dna. Conștiință, după cum scria John Bunyan (1628-1688); i-au astupat ferestrele; i-au baricadat ușile; iar în ce privește clopotul acela mare din vârful casei, pe care bătrânul îl suna, i-au tăiat funiile, astfel încât să nu mai poată fi folosit, căci ei nu vor ca orașul Sufletului omenesc să fie tulburat¹. Dar atunci când vine moartea, adesea se întâmplă că Dna. Conștiință scapă din închisoarea ei și apoi, îți pot garanta asta, va face

atâta zgomot încât nimeni din orașul acela nu va mai putea să doarmă. Ea va striga și se va răzbuna pentru această astupare a conștiinței, și va face ca omul să știe că există ceva în interiorul lui care încă nu a murit, și care strigă după dreptate, și îl va convinge că păcatul nu poate trece nepedepsit.

Așadar, trebuie să existe o judecată. Scriptura afirmă aceasta, și ar trebui să ne fie de ajuns argumentele ei. Dar acest lucru este dovedit și prin dovezile indirecte legate de ordinea naturală a lucrurilor; iar conștiința atestă siguranța judecății.

Haideți acum să analizăm ce ne spune pasajul nostru despre judecată. Vă rog, fraților, să mă iertați dacă vă voi vorbi mai rece despre acest adevăr important, sau dacă voi eșua în a vă ține atenția trează și în a vă mișca cele mai profunde sentimente. Și fie ca Dumnezeu să mă ierte, căci am motive bune să cer iertarea lui Dumnezeu, căci știu că dacă un subiect ar trebui să stârnească în predicator un zel special pentru onoarea Domnului lui și pentru binele semenilor săi, și astfel să îl facă de două ori mai insistent, atunci acesta este subiectul acela. Dar mai permiteți-mi să spun și că, dacă este ceva despre care predicatorul ar putea vorbi și către care este nevoie ca exemplul său să vă răscolească gândurile, atunci tema din seara aceasta este o astfel de temă. Nu consider că aș avea nevoie de o artă oratorică specială, căci însăși menționarea realității că o astfel de judecată este gata să aibă loc și că ea va începe în scurt timp, numai acest lucru ar trebui să vă reducă la o tăcere care vă taie respirația, să oprească pulsul sângelui în voi și să vă facă să vă simțiți sugrumați de cuvintele pe care vi le voi spune. Siguranța judecății, realitatea ei, grozăviile care o vor însoți, imposibilitatea de a scăpa de ea, toate acestea apelează la noi acum și ne solicită atenția.

2

CEI JUDECAȚI

Cine va apărea înaintea tronului de judecată? Răspunsul este clar, nu permite nici o excepție: „Căci *toți* trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” (2 Corinteni 5:10). Chiar dacă n-ar fi existat alte versete decât acesta, ar fi fost suficient. *Toți* ne vom înfățișa; adică fiecare om de pe fața pământului. *Toți* trebuie să ne înfățișăm.

Iar faptul că oamenii credincioși nu vor fi scutiți de la această judecată este un lucru foarte clar, întrucât apostolul le vorbește aici creștinilor. El spune, „*[Noi]* umblăm prin credință, nu prin vedere. Da, *[noi]* suntem plini de încredere...” și așa mai departe; și apoi el spune, „Căci *[noi]* *toți* trebuie să ne înfățișăm.” Așa că, dincolo de orice îndoială, este un lucru garantat că *toți* creștinii trebuie să apară la judecată. Textul este foarte convingător asupra acestui lucru. Și dacă n-am fi avut acest pasaj, îl avem pe cel din Matei (25:31-46), în care oile sunt clar despărțite de capre și ambele sunt prezente; sau pe cel din Apocalipsa (20:12), în care *toți* morții sunt judecați potrivit cu lucrurile scrise în acele cărți. *Toți* sunt acolo, fără deosebire.

Și dacă s-ar ridica cumva obiecția următoare, „Noi credeam că, dacă păcatele celor neprihăniți sunt iertate și șterse pentru totdeauna, atunci ei nu vor mai veni vreodată la judecată,” trebuie să vă reamintesc, dragilor, că dacă acestea sunt iertate și șterse, după cum sunt, fără îndoială, atunci cei neprihăniți nu au nici un motiv să se teamă de a veni la judecată. Ei sunt persoanele care ar trebui să își dorească cel mai mult venirea judecății, pentru că ei vor fi în măsură să stea acolo pentru a primi în fața tuturor decizia de achitare a pedepsei lor din chiar gura marelui Judecător. Cine dintre noi își dorește să fie dus în cer pe furiș? Cine ar dori ca să se spună despre el de către cei condamnați la Iad că „omul ăsta n-a fost adus niciodată la judecată, căci dacă ar fi fost judecat ca și noi, ar fi fost și el aici, condamnat ca și noi.”

Nu, fraților, noi avem nădejde că vom putea sta în picioare la judecată. Neprihănirea dată de Hristos Isus ne face capabili să ne supunem celor mai dure teste pe care până și acea zi a focului le poate aduce peste noi. Nouă nu ne este teamă să fim puși în balanță. Noi chiar ne *dorim* să vină acea zi când credința noastră în Isus Hristos va fi demonstrată ca puternică și fermă, căci noi spunem, „Cine-i va osândi?” (Romani 8:34). Noi putem sta în picioare în ziua judecății. Cine este acela care ne va putea aduce vreo acuzație în acea zi, devreme ce Hristos a murit și a înviat pentru noi (Romani 8:34)? Este, așadar, nevoie ca acei credincioși să fie prezenți acolo, ca să nu existe vreo acuzație de părtinire, ca lucrurile să fie clare și drepte, și ca recompensarea celor credincioși să fie văzută de toți, deși ea este prin har, și totuși să vină fără vreo încălcare a celei mai riguroase dreptăți.

Dragi frați, ce zi va fi aceea pentru cei credincioși! Unora din cei ce vor fi prezenți acolo, și poate unii din ei sunt prezenți și aici, li se va părea că vor fi puși sub pedeapsa supremă din cauza unor acuzații teribile, dar de care în realitate ei vor fi perfect nevinovați. Toate lucrurile vor fi clarificate atunci, și acest lucru va fi una dintre marile binecuvântări ale acelei zile. Va fi o înviere a caracterelor ca și a trupurilor. Oamenii îi denumesc acum „nebuni” pe cei credincioși, dar atunci aceștia vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Ei au fost

hăituiți până la moarte, ca și cum n-ar fi fost drept pentru ei să trăiască. Încă din vremurile de demult, oamenii au vorbit pe nedrept despre creștini, ca și cum aceștia ar fi avut cel mai groaznic caracter, lucru de care îmi e rușine până și să vorbesc. Dar în acea zi totul va fi clar; iar aceia de care lumea nu a fost vrednică, care au fost vorbiți de rău și hăituiți până acolo că au trebuit să locuiască prin peșterile pământului, vor veni în față și vor fi cei lăudați, iar lumea le va cunoaște atunci adevărata noblețe; pământul îi va vedea pe cei cu adevărat de cinstit. Oamenii ale căror nume au fost vorbite de rău vor primi atunci o reputație aleasă, căci ei vor fi în acea zi strălucitori, fără vreo pată sau zbârcitură. Este deci un lucru bun ca să existe o judecată a celor drepti, pentru a sluji la apărarea lor, la scoaterea lor de sub orice învinuire, la dezvinovățirea lor, iar acest lucru trebuie să fie făcut în public, spre a înfrunta criticile și acuzațiile nefondate ale întregii omeniri la adresa lor.

„*Toți* trebuie să ne înfățișăm.” Ce adunare vastă și numeroasă trebuie să fie în acea zi mulțimea fără număr a rasei omenești! Am fost mișcat la gândul acesta, „oare ce ar fi în mintea părintelui nostru Adam, stând acolo alături de mama noastră Eva și uitându-se la urmașii lor?” Va fi prima dată în care va avea înaintea ochilor lui oportunitatea aceasta de a-și vedea toți urmașii adunați într-un singur loc. Ce priveliște va avea el atunci înaintea ochilor – o mulțime care va acoperi tot pământul pe care ei au locuit la început, ocupând nu doar câmpiile, ci și dealurile, și stând chiar și pe valurile mării – atât de numeroasă trebuie să fie rasa omenească, dacă ar fi să adunăm toate generațiile de oameni care au trăit pe fața pământului, și toți vor învia dintr-o dată atunci! O, ce priveliște va fi aceea!

Este cumva prea mult pentru imaginația noastră acest lucru? Cu toate acestea, este sigur faptul că această adunare a oamenilor va avea loc și că ei toți vor putea fi văzuți astfel adunați. Atât cei de dinainte de Potop, din zilele Patriarhilor, cât și cei din zilele lui David, cei din împărăția babiloniană, toate legiunile Asiriei, oștile din Persia, toți sol-

dații greci, și toate legiunile și armatele vaste ale Romei, ale barbarilor, ale sciților, sclavi, oameni liberi, oameni de orice culoare și de orice limbă – toți vor sta în acea zi măreață înaintea Tronului de Judecată al lui Hristos.

Vor veni acolo regi – și ei nu vor fi mai mari decât cei pe care odată i-au numit sclavi. Vor veni prinți – dar ei nu vor mai purta coroane, ci vor trebui să stea alături de semenii lor obișnuți. Vor veni și judecători, de data asta pentru a fi judecați ei înșiși; vor veni și avocați, ei înșiși având nevoie atunci de un avocat pentru propriul proces. Vor veni aceia care s-au crezut pe sine prea buni și au dat nume străzilor după numele lor. Vor fi acolo și Fariseii, împinși de Cărturari în cealaltă parte, dar de data asta cu nimic diferiți unii de alții. Iată că vor fi și țărani care se vor ridica din pământ; la fel, mulțimi de locuitori se vor coborî din marile orașe, atât de numeroși câți nici măcar Alexandru Macedon sau Napoleon n-ar fi putut decapita! Iată cum slujitorul stă cot la cot cu stăpânul său! „Libertate, Egalitate, Fraternitate” sunt cuvintele care se potrivesc bine în astfel de situație. Nici un rege, nici un prinț sau vreun nobil nu se va mai putea ascunde după clasa sa socială și nu va mai pretinde să fie privilegiat sau să spună că are imunitate. Toți vor sta atunci alături, la același nivel, toți vor fi judecați la acel de pe urmă tribunal.

Vor veni acolo oameni stricați de orice fel. Va fi prezent Faraon cel mândru; Sanherib, cel arogant; Irod, ucigașul de prunci; Iuda, trădătorul Învățătorului lui; Dima, care l-a abandonat pentru bogății; și Pilat, care și-a spălat mâinile pretinzând că era nevinovat. Va fi acolo o mulțime mare de oameni care se vor fi pretins fără greșală, vor fi acolo toți papii, și toți își vor primi condamnarea din mâinile Celui Atotputernic, iar preoții care au pus jug greu asupra oamenilor și tiranii care s-au folosit de preoți ca de păpușile lor – și ei vor veni acolo pentru a-și primi trăsnetele zdrobitoare din partea lui Dumnezeu, pe care le merită din plin. O, ce scenă va fi aceea! Aceste mici găști, care acum ni se par atât de numeroase când se adună împreună sub același acoperiș, o, cum se vor micșora ca o picătură într-o găleată comparativ

cu oceanul de viață care va domni în jurul tronului în acea zi a judecății finale. Și toți vor fi acolo.

Acum, cel mai important gând legat de acestea este că și *eu*, da, și eu voi fi acolo; dar și *tu*, tinere, fii sigur că și *tu* vei fi acolo; și *tu*, cel vârstnic, și *tu*, *in propria personă*² - *fiecare din noi* va fi acolo. Ești bogat? Îmbrăcămintea ta luxoasă va fi dată la o parte. Ești sărac? Zdrențele tale nu te vor scuti de prezența la acel tribunal. Nimeni nu va putea spune, „Sunt prea mic pentru a fi văzut în această mulțime.” Și tu va trebui să ieși la lumină din ascunzișul tău. Nimeni nu va putea spune, „sunt prea celebru.” Tu va trebui să te dai jos de pe acel piedestal. Toți trebuie să fim acolo. Notați cuvântul „noi.” „Căci [*noi*] toți trebuie să ne înfățișăm.”

Și mai apoi observați expresia, „să ne înfățișăm.” „Căci toți trebuie să ne înfățișăm.” Nu va fi permisă nici o deghizare. Nu vei putea veni acolo îmbrăcat în pretenția ta de credincios sau în robe care să îți arate starea socială, ci toți trebuie să ne înfățișăm; trebuie să fim văzuți așa cum suntem, să fim arătați tuturor, să fim descoperiți cine suntem cu adevărat; hainele vor fi date jos, și duhul îți va fi judecat de Dumnezeu – nu după aparențe, ci conform cu ce ai în inima ta. O, ce zi va fi aceea, când orice om se va vedea pe sine în realitate, când orice om îl va vedea pe cel de lângă el în realitate, și când ochii îngerilor și ochii demonilor, când ochii lui Dumnezeu de pe tron, ne vor vedea în detaliu, descoperiți și goi. Fie ca aceste gânduri să vă rămână în minte, atunci când vă puneți întrebarea pe care ne-am pus-o de la început: Cine sunt cei ce vor fi judecați?

3

JUDECĂTORUL

Cine va fi judecătorul? „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui *Hristos*.” Faptul că *Hristos* va fi Judecătorul tuturor oamenilor reprezintă cel mai potrivit lucru. Legile noastre civile stabilesc faptul că un om trebuie judecat de către semenii lui, și acest lucru este unul drept. Este adevărat că Domnul Dumnezeu îi va judeca pe oameni, dar în același timp trebuie să reținem faptul că El îi va judeca din postura de Isus *Hristos*, Omul. Oamenii vor fi judecați de un Om. Acela care a fost odată judecat de oameni va ajunge la rândul Lui să îi judece. Isus cunoaște ce sunt oamenii – pentru că El Însuși a fost supus cerințelor Legii cu smerenie profundă, El fiind totuși Cel care poruncise cu toată autoritatea acestora cum să aplice Legea Sa. El este în măsură să țină în mână balanța judecății fără părtinire, pentru că El a stat în locul oamenilor, a înfruntat și a biruit ispitele omenești. De aceea, El este cel mai potrivit pentru a fi Judecător.

Am auzit și am citit uneori predici în care s-a spus că un creștin trebuie să se bucure de faptul că Judecătorul său îi este prieten. Deși se poate să nu fie nimic nepotrivit în intențiile celor care s-au exprimat astfel, mi se pare o sugestie un pic discutabilă. Eu unul nu m-aș exprima în felul acesta, pentru că orice judecător care este părtinitor cu

prietenii lui când își face datoria de pe scaunul de judecată ar trebui să își părăsească imediat slujba.

Eu nu mă aștept la nici un fel de favoritisme când mă gândesc la Hristos ca Judecător. În schimb, mă aștept ca, atunci când El va sta pe acel scaun, să facă o judecată imparțială și dreaptă față de toți oamenii. Nu pot să îmi imaginez cum ar putea fi corect ca vreun predicator să susțină că noi ar trebui să găsim încurajare în faptul că Judecătorul ne este prieten. Prieten sau nu, noi toți vom fi nevoiți să mergem înaintea Lui pentru o judecată dreaptă, iar Hristos nu este dintre cei părtinitori. Despre Cel pe care Dumnezeu L-a desemnat să fie Judecătorul lumii nu se va putea spune, la finele acelei judecăți, că Și-a închis ochiul la infracțiunile unora sau că i-a scutit de pedeapsă, în timp ce a scormonit îndelung în viețile altora, doar-doar le va găsi vreo greșeală ca să îi poată acuza. El va fi drept și imparțial în toate aspectele. El este Prietenul nostru, vă garantez asta, și El va fi Prietenul și Mântuitorul nostru pentru toată veșnicia; dar, în calitate de Judecător, trebuie să ne rămână în minte și să continuăm să credem adevărul care spune că El va fi nepărtinitor față de toți fiii oamenilor.

Omule, vei avea parte de o judecată dreaptă. Acela care te va judeca nu va aduce acuzații nefondate împotriva ta. Uneori noi am gândit că oamenii au fost scutiți de pedepsele pe care le meritau din cauza faptului că ocupau o poziție religioasă anume. Săracul care își ucide soția este cu siguranță spânzurat, dar când un alt om, cu statut social superior, face o faptă similară și își pătează mâinile cu sângele celei căreia i-a jurat dragoste și protecție, sentința capitală uneori trece pe lângă el fără a-și face efectul. Vedem peste tot în această lume că, în ciuda tuturor intențiilor bune ale justiției, și aceasta mai eșuează. Chiar și în această țară vedem că există multe modalități prin care balanța dreptății nu ajunge să fie dreaptă, și Dumnezeu să ne ajute să fim scutiți de această plagă. Eu nu cred că greșelile în justiție sunt mereu intenționate, și mă rog ca națiunea noastră să vadă ziua când să nu mai avem motive să ne plângem de justiție. Dreptatea ar trebui să fie aceeași pentru sărmanul cerșetor care își trăiește viața de pe o zi pe alta

ca și pentru nobilii care stăpânesc domenii întinse în toată țara. Măcar înaintea legii toți oamenii să fie egali. Astfel se vor petrece lucrurile și cu Judecătorul întregului pământ. *Fiat justitilia, ruat caelum!*³ Hristos va face ca talerele justiției să fie echilibrate, cu orice preț. Și tu vei avea parte de o judecată dreaptă și deplină. Nu va exista nimic care să fie ascuns ca să te favorizeze, și nimic care să te acuze pe nedrept. Nu va fi nici un martor care să schimbe deznodământul celor judecați și nici nu va trebui adus de la celălalt capăt al lumii. Toți martorii vor fi prezenți acolo, și toate mărturiile vor fi depuse, astfel încât toate motivele pentru condamnare ca și cele pentru achitare vor fi rostite în acel tribunal final.

Iată cum vor sta lucrurile la judecata finală. Și nu va exista posibilitatea de a face recurs. Dacă Hristos va spune „Blestemat!” – sentința blestemului va rămâne asupra acelor oameni pentru veșnicie. Dacă Hristos va spune „Binecuvântat!” – binecuvântați vor fi ei pentru totdeauna. Ei bine, iată la ce trebuie să ne așteptăm de la acea zi, când vom sta pentru a fi judecați înaintea Omului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

4

REGULA JUDECĂȚII

Care va fi regula după care se va face judecata? Textul nostru spune „pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup.” Așadar este clar că *faptele* noastre vor fi avute în vedere atunci. Nu pretențiile noastre, nu laudele noastre, ci faptele noastre vor fi judecate, și iată că ni se spune că fiecare va primi după binele sau răul pe care l-a făcut când trăia în trup. Aceasta implică faptul că orice lucru făcut de noi în acest trup omenesc va fi dat pe față. Totul este înregistrat, și va fi arătat în văzul tuturor.

De aceea, în acea zi, *orice păcat săvârșit în secret* va fi dat pe față. Ceea ce am făcut în cămăruța noastră, ce a fost făcut în ascunziș, în întuneric, va fi dat pe față ca și cum ar fi afișat pe acoperișul casei – orice lucru secret (Luca 8:17). Poate că te-ai străduit mult să ascunzi de ochii altora acele fapte, și le-ai acoperit cu străduință, dar ele vor fi aduse la lumină spre surprinderea ta, și ele vor face parte din modalitatea în care vei fi judecat.

Atunci, *faptele ipocrite* laolaltă cu păcatele secrete vor fi date complet pe față. Fariseul care prăduia casele văduvelor și făcea rugăciuni lungi de ochii lumii, va descoperi însăși casa văduvei și rugăciunile lungi mărturisind împotriva lui, căci atunci rugăciunea sa lungă va fi descoperită a fi nimic mai mult decât o minciună lungă împotriva lui Dumnezeu, de la început până la sfârșit. O, cât de mult suntem în stare să lustruim unele lucruri cu ajutorul vopselelor, a lacurilor și a poleielilor; dar, în ziua de apoi, toată poleiala și vopseaua vor fi date jos, iar metalul adevărat, substanța adevărată, esența a ceea ce suntem noi, se va vedea clar.

Când s-a spus că toate lucrurile făcute în trup vor fi aduse ca dovezi împotriva noastră sau în favoarea noastră, ține minte că aceasta include *orice lucru pe care nu l-am făcut și trebuia făcut*, ca și orice lucru pe care *l-am făcut și nu trebuia făcut*; și asta pentru că acele lucruri ce trebuiau făcute dar nu le-am făcut reprezintă păcate la fel de grave ca și lucrurile făcute și care erau interzise. Ai observat în capitoul 25 din Matei cum cei de la stânga Judecătorului au fost condamnați nu pentru ceea ce ei făcuseră, ci pentru ceea ce nu făcuseră: „Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau” (v. 42)? Care va fi situația voastră în această privință, voi, cei care, conform acestei reguli, v-ați trăit viețile ignorând sfințenia, neglijând credința și fiind indiferenți la pocăința față de Dumnezeu în toate zilele vieților voastre? Vă implor, gândiți-vă la lucrurile acestea.

Amintiți-vă și faptul că *toate cuvintele noastre* vor fi aduse la judecată. Vom da socoteală pentru orice cuvânt nefolositor pe care l-am rostit. Dar și *toate gândurile noastre* vor fi aduse la judecată, pentru că acestea stau la baza acțiunilor noastre și le influențează, fie în bine, fie în rău. *Motivațiile* noastre, păcatele făcute în inimă, și în special disprețul nostru față de Hristos sau indiferența față de Evanghelie, necredința noastră – toate acestea vor fi citite cu voce tare și vor fi arătate tuturor în acea zi fără vreo reținere.

„Bine, bine,” spunea cineva, „atunci cine poate fi mântuit?” Ah, într-adevăr, atunci cine poate fi mântuit? Hai să îți spun cine. Vor veni atunci în față aceia care au crezut în Isus și, chiar dacă ei au multe păcate pentru care vor recunoaște că sunt vinovați, ei vor fi în măsură să spună, „Dumnezeule Atotputernic, Tu ne-ai trimis un Înlocuitor, și Tu ai spus că, dacă noi Îl vom primi, El va sta în locul nostru și va lua păcatele noastre asupra Lui. Și noi L-am primit, păcatele noastre au fost puse asupra Lui, și astfel noi nu mai avem păcat în noi – ele au fost transferate de la noi la marele nostru Mântuitor, Jertfa și Înlocuitorul nostru.” Și în acea zi nu va exista nimeni care să poată obiecta la acest cuvânt de apărare. Această apărare a lor va sta în picioare, pentru că Dumnezeu este Cel ce a spus, „Oricine crede în El, nu este judecat” (Ioan 3:18).

Apoi vor fi aduse în față *faptele celor neprihăniți*, acțiunile lor făcute în har, dovada credinței lor. Acea credință care nu se dovedește niciodată prin fapte bune este o credință moartă și care nu va mântui niciodată un suflet. Odată ce va învia, tâlharul muribund de pe cruce va spune, „Păcatele mele au fost luate de Isus.” „Da? Dar unde sunt faptele tale bune? Trebuie să aduci dovezi cu privire la credința ta,” ar replica Satana. Dar îngerul care a scris în cărțile veșnice acea întâmplare va spune, „Tâlharul acela a spus semenului său, tot tâlhar pe moarte, „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă?” În ultimele sale clipe din viață el a făcut tot ceea ce a putut: l-a mustrat pe tâlharul care murea lângă el, făcând o bună mărturisire în favoarea Domnului său. Iată dovada sincerității credinței lui.”

Dragă cititorule, vei putea oferi vreo dovadă a sincerității credinței tale? Dacă credința ta nu este dovedită înaintea Domnului, ce te vei face? Să zicem că tu zici că ai avut o credință, dar ai continuat să fii bețiv. Să zicem că te-ai comportat cum i-am văzut eu pe unii, anume că după beție merg la casele de curve. Sau să zicem că te-ai alăturat unei biserici creștine, dar ai rămas același bețivan. Oh, dar și femeile se comportă în felul acesta. Să zicem că ai pretins că tu crezi în Hristos,

dar i-ai înșelat și furat pe ceilalți oameni într-un mod viclean. Crezi cumva că Dumnezeu nu te va trage la răspundere pentru toate aceste lucruri pe care le-ai făcut? O, domnilor, dacă nu sunteți mai buni decât alți oameni în *faptele* voastre, nu aveți cum să fiți mai buni nici în *caracterul* vostru decât alți oameni, și de aceea nu veți avea o situație mai bună decât ei în Ziua Judecății. Dacă faptele tale nu sunt mai bune decât ale lor, atunci poți să pretinzi ce vrei despre credința ta, pentru că în realitate ești înșelat, și vei fi demascat în acea ultimă zi.

Dacă harul nu ne face diferiți față de alți oameni, atunci nu avem de-a face cu harul lui Dumnezeu pe care El îl dă aleșilor Lui. Nu suntem perfecți, dar toți sfinții lui Dumnezeu își au ochii îndreptați la acel măreț standard al perfecțiunii și, cu dorință puternică, tânjesc să umble vrednic de înalta lor chemare de la Dumnezeu și să facă faptele care dovedesc că ei Îl iubesc pe Dumnezeu; și dacă nu ne caracterizează aceste lucruri care dovedesc credința, în ziua de apoi nu vom fi capabili să ne-o demonstrăm.

O, dacă nu ai credință în Hristos, dacă nu crezi în Isus ca Mijlocitor al tău, necredința aceasta teribilă din tine va fi păcatul care te va condamna! Va fi dovada suficientă că L-ai urât pe Dumnezeu, căci cu siguranță că un om Îl urăște pe Dumnezeu dacă refuză sfaturile Lui, dacă nu ia aminte la mustărările Lui, dacă își bate joc de harul Lui, și dacă îndrăznește să se împotrivescă Aceluia care îi arată calea de scăpare și calea care duce la viață. Acela care nu va fi mântuit prin îndurarea lui Dumnezeu, dovedește că Îl urăște pe Dumnezeul îndurărilor. Dacă Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său să moară, iar oamenii nu își pun credința în El, dacă nu Îl primesc ca Mântuitor al lor, acest singur păcat, în ipoteza că n-ar mai avea altele, ar dovedi că ei sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu și oameni negri în inimă. Dar dacă credința ta este în Isus, dacă Îl iubești și dacă inima ta tânjește după Isus, dacă viața ta este influențată de Isus, dacă faci din El exemplul vieții tale și Mântuitorul tău, vor exista implicit dovezi în favoarea ta – chiar dacă tu nu le vei vedea clar.

Observați acele lucruri ale harului menționate de Hristos drept dovezi în cei credincioși, când El a spus, „Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut” (Matei 25:35). Dar răspunsul lor a fost, „Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut?” Dacă vreun om s-ar ridica aici și ar spune, „Am o mulțime de dovezi în apărarea credinței mele,” eu i-aș răspunde, „Așteaptă un pic, domnule! Așteaptă un pic! Mă tem că nu ai nici un pic de credință, căci dacă ai avea, n-ai fi gata să vorbești despre dovezile tale.” Dar dacă ai spune, „O, mă tem că nu am dovezi care să mă apere în ziua de apoi,” dar dacă în tot acest timp te-ai preocupat cu hrănirea celor înfomețați, cu a dărui haine celor săraci, și ai făcut tot ce ai putut pentru Hristos, eu ți-aș spune să nu te temi. Stăpânul va găsi în acea zi martorii care să spună despre tine aceste vorbe: „Acel om m-a ajutat când am fost prăbușit în sărăcie. El știa că eram unul dintre aleșii lui Hristos și a venit să mă ajute.” Iar altul va veni și va spune (poate că va fi un înger), „L-am văzut când era singur în cămăruța lui și l-am auzit rugându-se pentru vrăjmașii lui.” Iar Domnul va spune atunci, „Am citit în inima lui când l-am văzut cum se purta cu cei care îl respingeau, care îl batjocoreau și îl persecutau, și cum el, de dragul Meu, se purta blând cu aceștia. Toate acestea dovedesc că harul Meu era la lucru în inima lui.” Nu vei avea nevoie să îți aduni tu martori care să te apere, ci Judecătorul îi va chema, căci El cunoaște toată situația ta.

Și pe când El va chema martorii, vei fi surprins să descoperi că până și cei necredincioși vor fi obligați să fie de acord cu mântuirea justă a celor credincioși. O, cum vor face faptele bune netrâmbite și sinceritatea autentică, din inimă, a celor credincioși, descoperită în acest fel, ca demonii să își muște limbile mânioși, gândindu-se că fiilor oamenilor li s-a dat atât de mult har, încât ei au putut înfrunta persecuția, au putut învinge ispita, și au putut persevera în ascultare de Domnul. O, da, faptele, faptele, faptele oamenilor – nu vorbele lor goale, nu pretențiile lor, nu, ci faptele lor (deși nimeni nu va fi mântuit datorită faptelor lui) – faptele lor vor fi dovada harului care lucrează

în ei, altfel faptele lor vor fi dovada necredinței lor. Și astfel, oamenii vor sta înaintea Domnului cu faptele lor, iar pentru unii aceste fapte vor fi motivul condamnării lor, servind ca dovezi împotriva lor și nimic mai mult.

5

OBIECTUL JUDECĂȚII

Care va fi obiectul judecății? După ce se va da sentința achitării sau a condamnării, totul se va sfârși? Nicidecum! Judecata vizează vremea care va urma după ea: „pentru ca fiecare să-și *primească răsplata* după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup.” Domnul va da celor care sunt ai Lui o răsplată bogată pentru tot binele pe care ei l-au făcut. Asta nu pentru că ei ar merita vreo răsplată, ci pentru că Dumnezeu le-a dat mai întâi harul să facă faptele bune, apoi a luat faptele lor bune drept dovezi ale unei inimi înnoite, după care le va da răsplata pentru ceea ce ei au făcut. O, ce fericire va fi să auzi spunându-ți-se, „Bine, rob bun și credincios” (Matei 25:23), da, ție, care ai lucrat pentru Hristos când nimeni nu știa asta; să vezi că Hristos a văzut totul; da, tu, care L-ai slujit pe Domnul deși ai fost vorbit de rău, să afli că Domnul Isus a separat pleava de grâu, și să știi că ești unul dintre cei prețuiți de El. El îți va spune atunci, „Intră în bucuria Domnului tău,” și o, ce vorbe încântătoare vor fi acestea pentru tine.

Dar pentru cel necredincios, o, cât de îngrozitor! Și ei vor primi lucrurile potrivite pentru ceea ce au făcut, adică pedeapsa meritată - nu toți la fel, ci păcătosul mai mare va primi condamnare mai mare;

cel care a păcătuit deși a avut lumină de la Dumnezeu, va primi o condamnare mai mare decât cel care nu a avut aceeași cunoștință. Sodoma și Gomora își vor avea locul lor, Tirul și Sidonul locul lor, apoi Capernaum și Betsaida locul lor mai groaznic decât al celorlalte, pentru că ele au avut acces la Evanghelie, dar au respins-o. Așa ne spune Însuși Domnul că va face.

Iar pedeapsa nu doar că va fi pe măsura păcatelor, ci ea va fi și urmarea faptelor lor rele, conducând la consecințele ce trebuie suportate potrivit cu acestea, pentru că orice om va trebui să mănânce rodul propriilor lui căi. Păcatul, așa cum și trebuie să fie, conduce la întristare. Iar aceasta nu se numește soartă oarbă, ci este modalitatea în care lucrează legile divine, care sunt înțelepte și neschimbătoare. O, cât de groaznic va fi pentru oamenii răi să ajungă să își rănească pe vecie propriile inimi stricate, să își vadă răutatea îndreptată spre sine, după cum păsările de pradă se adună în jurul hoiturilor, să urle pe vecie pentru soarta sufletului său; cât de groaznic va fi pentru omul plin de poftă să simtă poftele arzându-i prin fiecare venă, poftă pe care nu și le va putea vreodată împlini – căci bețivului îi va fi o sete pentru potolirea căreia nu va primi nici măcar o picătură de apă; cât de groaznic va fi pentru cel lacom care s-a îmbuibat zi de zi fără limite, să se vadă ajuns să fie înfometat pentru totdeauna; pentru sufletul care a fost plin de mânie să rămână pe vecie mândru, cu focul mâniei arzând ca un vulcan în sufletul lui; iar pentru rebelul care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, oare cât de groaznic va fi să rămână un răzvrătit pe vecie, blestemând continuu pe Dumnezeu pe care nu Îl va putea atinge, și văzând că, de fapt, toate blestemele lui se întorc constant asupra sa. Pentru un om care este dispus permanent să își satisfacă poftele sale păcătoase nu există pedeapsă mai mare decât să își sature dorințele sale rele, să își înmulțească și să își îngrașe viciile.

Lasă-i pe oameni să progreseze în ceea ce ei vor să fie, și apoi vei vedea în ce monștri se transformă! Dacă am lua polițiștii din unele cartiere ale orașului și le-am da oamenilor o mulțime de bani, lăsându-i să facă ce vor ei, vom vedea cu cine avem de-a face. Sâmbăta trecută,

cred, în urma unei încăierări, o jumătate de duzină s-au ales cu capetele sparte, iar femeile și copiii țipau ca din gură de șarpe. Dacă i-am aduna pe toți acești oameni împreună și am lăsa ca energia lor să se consume nestingerită pe ce vor ei, vom descoperi curând unde se va ajunge în privința caracterelor lor. O, ar fi mai sălbatici decât o haită de lupi. Dacă le-am permite să își manifeste mânia și furia, fără vreo opreliște în privința dorințelor lor aprinse, ce s-ar alege de ei? Dacă am permite oamenilor lacomi să continue în lăcomia lor fără încetare, ce fel de monștri ar fi? Aceste vicii îi duc la ruină aici, pe pământ, dar ce va fi când ei vor practica aceste lucruri pe vecie? Ce iad mai rău decât acesta ne-am putea imagina?

O, păcatul este echivalent cu Iadul, iar sfințenia cu Raiul. Oamenii vor primi potrivit cu faptele pe care le-au făcut pe pământ. Dacă Dumnezeu i-a creat ca să Îl iubească, ei ar face bine să Îl iubească; dacă Dumnezeu i-a creat ca să își pună credința în El, atunci ei ar face bine să se încreadă în El; dacă Dumnezeu i-a creat ca să fie asemenea lui Hristos, atunci ei ar trebui să se străduiască să fie ca Hristos, și vor primi potrivit cu lucrurile pe care le-au făcut când erau în trup, ca pe o răsplată. Dar dacă omul vrea să trăiască în păcat, atunci „cine este întinat, să se întineze și mai departe” (Apocalipsa 22:11); cine vrea să trăiască în necredință, să continue în necredință. Dar atenție, că acestea vor fi viermele care nu moare și focul care nu se va stinge. La care se va adăuga mânia lui Dumnezeu pentru toată veșnicia.

O, fie ca noi toți, cei de aici, să avem parte de har, să alergăm la Hristos! Acolo, doar la El, suntem în siguranță. Credința simplă în Isus este baza pentru caracterul care va dovedi prin faptele tale că ești unul dintre aleșii lui Dumnezeu. O simplă credință în meritele Domnului Isus, produsă în noi prin Duhul Sfânt, este stânca și fundamentul pe care caracterul nostru este clădit, prin intervenția aceluiași mâini divine, caracter care se va manifesta și va dovedi prin fapte că Împărăția a fost pregătită pentru noi înainte de întemeierea lumii. Doamne, lucrează în noi un astfel de caracter, pentru Numele lui Hristos. Amin!

NOTE EXPLICATIVE

- [1] **Orașul Sufletului Omenesc** – un oraș alegoric din cartea *Războiul Sfânt* de John Bunyan (1682), în care Diablos îi înșeală pe locuitorii ei să se revolte împotriva fiului împăratului, pe nume Emanuel, conducând la rezultate dezastruoase.
- [2] ***in propria personē*** – fiecare, în persoană.
- [3] ***fiat justitia, ruat caelum*** – să fie dreptate, chiar dacă ar cădea cerurile.